

Solleric, que resultarà nova corroboració de la nostra teoria etimològica, de *SULIAR* 'lloc de troballes argentíferes'.

El mot *Solleric* té, però, un doble caràcter.

I. L'adjectiu gentilici *solleric*, *-rica*, aplicat a la gent i coses de *Sóller*.

II. Un topònim *Solleric*, que es repetia en tres paratges de l'Illa, tots tres ben separats entre ells, i llunyans de l'indret de *Sóller* i del de *Selva*.

L'etim. de I, entenc que fou **Sollerí*, amb el sufix normal de gentilici *-í*, en el qual coincideixen el romànic *-INUS*, *-A* i l'aràbic *-í*, *-iya*. Aquesta forma de gentilici, de tipus normal, s'alterà convertint-se en *solleric*, per la influència, alhora, del II, i d'un duplicat corrent en els arabismes: *alambi/alambic* (cast. *-ique*), *tabà/tabac*, *alfení/alfeñique*.

El (II) és el que se'n diu un «diminutiu toponímic» de *Sóller*, a la manera dels continentals *Avinyonet/Avinyó*, *Caldetes/Caldes*, *Gironella/Girona*, o dels NLL mallorquins *Bunyolí* (alq. del terme de Palma, Masc., 16H8), creat sobre *Bunyola*; i *Andritxol*, pda. munt. del terme d'*Andratx* (Masc., 23G12). *Solleric* es formà amb el sufix diminutiu *-ic*: com si diguéssim que «allò és un petit *sóller*», però precisament en l'acc. etimològica 'el petit paratge de troballes d'argent' (*SULIAR/SILUAR*). Que tingué aquest valor, originàriament apel·latiu, s'imposà deduir-ho, també del fet que aquest nom es repeteix en tres llocs diferents, i ben separats:

1) *SOLLERIC* (pron. *sol'èrik*), llogaret del terme d'Alaró (xL, 17.1, 15.21, 17.24). S'hi va des de *Bunyola*, passant per *Orient*, i seguint al NO., s'arriba a *Solleric*, ben separat de *Sóller* per una desena de k., en línia recta, però amb la gran serra d'*Alfàbia-Fornalutx* entremig: doncs, ja en una comarca diferent; d'allí estant baixa el Torrent de *Solleric*, cap al Sud, entre Alaró i Binissalem, fins a Consell, on encara en diuen «Torrent de *Solleric*» (xL, 35). És lloc i nom antic aquest, ens diu el Cardenal Despuig, en nota especial al seu mapa; i seu d'un marquesat: en efecte d'allí venia un pròcer llinatge, que entre molts, produí el militar «Antoni Reus de *Solleric*», a. 1717 (J. M. Bover, *Bibl. Escr. Mall.*, § 688).

2) A l'altre cap de l'illa: *Solleric*, alqueria gran en terme de Lluçmajor (Masc., 38B11). També molt antic, i ben independent de (I), i no menys de *Sóller*. D'aquest ja en tinc cita de l'a. 1511 i figura també en el m. Despuig. Atenció a no confondre'l amb el parònim *Tolleric* (d'origen ben inconnex), altra possessió també antiga en el mateix terme de Lluçmajor, però uns 8 k. més al Sud i més prop de la costa (M. 38D2), vol. I, 274.

3) Degué haver-n'hi encara un altre, aquest en el centre de l'illa, en te. de Montuiri. Els moros mallorquins, però, el traduïren, amb un dimin. de formació aràbiga: de l'ar. *šūlār* (*šūlār* vars. de llur pron. del nom de *Sóller*), el diminutiu havia de sonar *šūēlār*; en la versió llatina del *Rept.* apareix escrit adés *Xuellar*, adés *Xueillar*, alqueria de 13 joves (era, doncs, de les més grans), Quadrado, 486. De-

mostració eloqüent que *Solleric* tenia morfològicament caràcter diminutiu: els mateixos moros mallorquins en servaven consciència i els més arabitzats —els de la gran alqueria— el transformaren donant-li forma de diminutiu aràbic. Però sempre amb el significat de *SULIAR* 'el paratge de la plata'.

Avui *-ic* no és sufix diminutiu en l'ús mallorquí del català i tampoc ho és en català central ni l'antic. Però era un estri morfològic heretat del llatí vulgar: Schuchardt en dóna testimonis abundants en fonts de ll. vg., de data imperial, en el seu gran llibre *Vokalismus des Vulgärlateins*; i després ha subsistit escampat en tota la Romània, més o menys: des dels romanès fins a l'aragonès, i també resta particularment viu en tot el quadrant Nord-Est del Principat. També, doncs, un rastre evanescent n'havia quedat en el mossàrab de Mallorca, en aquests 3 paratges dispersos d'un cap a l'altre de l'Illa.

En conclusió, doncs, hem donat proves toponímiques de l'ús de *SULIAR* 'plata' en 4 o 5 paratges de Mallorca, i ben separats; i de la seva variant *SILUAR* en molts més. De passada hem trobat l'única explicació sostenible de l'etim. de *Solleric*, encara verge d'estudi, puix que era insostenible el supòsit d'*AlcM* d'un adjectiu gentilici aplicat a llocs tan inconnexos amb *Sóller*, i amb un sufix que mai, ni enlloc, no ha tingut caràcter adjectival.

Solleric, V. *Sóller*

Les SOLLS

'Corts de porcs', mot d'origen pre-romà: *DECAT* VIII, 45a1-48b45.

Pla de Solls, entre Sous i el santuari de la Mare de Déu del Mont (Verdaguer, *Excursions i Viatges*, edició crítica de Narcís Garolera, 1991, vol. II, 292).

Les Assois (amb *a* aglutinada), «casa enrunada, en un bell reclot emboscats», a 1h30 de la Pobra de Liller, camí de Sant Jaume de Frontanyà, és a «l'amagada vall de les *Assois*» que «baixa al fons d'ombrívols clotarralls, enclosos --- al cim, per l'alt tossal de Fagibranca» (CATorras, *Berguedà*, 143).

Ja es troba documentada l'any 966: *in valle Lilitense ipsas Solles* (Serra, *Pinós i Mat.* III, 84); 1381: *Sta. Eugènia de Soylls* (ibidem, 167). J. F. C.

Solmella, V. *Selma*

Solopuio. Veral del terme de Cardet, a la Vall de Bof. Forma aglutinada de *sots lo puio* 'sota el puig' (cf. *E.T.C.* I, 130 i 122).

SOLSA

Fou el nom antic del terme del poble de *Sant Nazari*, prop de la costa del Rosselló, 8 k. a l'ESE. de Perpinyà, en els paratges mig estanyats que hi ha en-